

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. S. Frontonij, ad fame tentatos, exhortatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

identidem immisit lapides : nempe, nimis duram esse, ac velut saxeam vitam Eremitarum : tolerari hanc austeritatem non posse : humanam illis naturam esse, non Angelorum : nec utique vno sudore hauriendum esse hunc laborem ; duraturum vsque ad mortem ; quam ipsam hoc genus vitæ, non sine homicidij crimine, sit procuratura. Hæc cogitantibus ostendit omnia regna Mundi, & gloriam eorum ; obiecit dapes ; depinxit spumantes pateras ; exposuit quidquid est deliciarum. Facile in ruina impelluntur, qui iam antè claudicant. Itaque esuritione tristes & sui impatientes subiit pœnitentia, & postliminiò ad cæpas atque allia respexere. Iamque in apertas murmuraciones cæperunt erumpere, atque inter se mussitare : Cur Frontonius nos huc miseriarum è portu in scopulos duxit ? Cur non mansimus in securo ? Quin redimus ad communem hominum vitam ? An non & illi, qui in vrbibus & arcibus degunt, boni esse possunt ? An non & illi, licet fame se se non enecent, possunt salutem æternam consequi ? Quis poterit cibo viuere Angelorum ? Pallefcit vultus ; genua labant ; ob inediam, pedes corpus non ferunt ; nec oculi caligantes officio suo funguntur ; denique fame morimur. Et quid mors nostra Numini proderit ieiunio accelerata ? diu qui viuuit, diu Deum laudat. Hæc illi.

Audiens Frontonius eorum murmur antè, quàm ad eum conuenirent dicentes aliquid, ipse praueniens eos ait : Quousq; irritatis Deum murmurantes in cordibus vestris, & dicentes : Nuncquid qui eremum inhabitant, hi tantum sunt Dei serui ? & quis ex cibo poterit viuere Angelorum ? Conueniamus ad Abbatem, & loquamur ad eum : ut habitemus in ciuitate : quia si qui nos illic viderint, opportunè nobis, iuxta Dei votum, dirigunt escas, prout cuiq; Dominus dederit facere. Illud autem scitote, quia non necabit Dominus fame animam iusti. Ecce oculi Domini super timentes eum, ut alat eos in fame. Et illud non memoramini scriptum, quod ait Apostolus : In fame & siti ? sed vobis quoq; in eremo nunquam defuerunt radices herbarum, nec mansistis aliquando ieiuni. Recordamini autem, quia antea locutus sum vobis : Nolite cogitare, quid manducetis, aut quid bibatis, aut quo operiamini : hæc enim omnia gentes mundi querunt. Nonit Dominus cibum dare timentibus se. Querite primum regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adycentur vobis. Si enim Dominus volatilia pascit, & coruos non deserit : quomodo nos derelinquere poterit, ipsum iugiter in mente habentes.

V.

Psal. 31.
2. Cor. 11.

Matth. 6.

tes, eumq; assidue orantes? si fame defecerimus in eremo, nos Dominum accusemus, & improperemus ei, cum ad ipsum venerimus, dicentes: Credidimus Euangelio tuo, ubi dixisti: quod uniuersos in te credentes, cæli pabulo pasces: fecimus cuncta quæ præcepisti, sperauimus in te, & tu nos despexisti. Sed quia ibi nos probasti, hic magis, ut probes veritatem, redde, quod promisisti. Nolite ergo murmurare aduersus Deum, ne murmurantes, sicut Patres nostri in deserto, à serpentibus pereatis. Quod si expectaueritis Dominum, quando voluerit, dabit bona timentibus se. Quo dicto siluerunt paululum à murmuratione sua: erant tamen in mærore positi. Huc vsque Frontonius, apud dictum authorem.

V I.

Nondum tamen hic finis historiæ: sed interponendum est aliquid prius, quàm illam totam percenseam. Cur enim in mærore positi isti, Abbas autem, plenus spe & fiducia, in gaudio fuit? Nimirum illi Deum quidem crediderunt vbique præsentem, sed de Dei Bonitate non satis bene senserunt, sed fiducia Dei caruerunt; Abbas autem, cum sciret tam bonum Mundi Governatorem, tam potentem Conseruatorem, tam pium Patrem, filijs suis vbique adesse, persuasissimum habuit, immò, ut certum fidei articulum tenuit, neminem sibi, absque eius voluntate, nocere, nihil necessariarum rerum deesse posse. Nam qui habitat in adiutorio Altissimi, in protectione Dei cæli commorabitur. Et si, eo volente, cibus aliquando deficit, non in solo pane viuit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei. Sic S. Catharina Senensis, aliquando à die cinerum, vsq; ad Ascensionem Domini, sine cibo, perdurauit, sola Eucharistia communionem contenta. Quod & in Nicolao, apud Helucios, per multos annos, videre fuit. Potest etiam fieri, ut Deus aliquos fame sinat extremè affligi. Quod si fiat, utique de manu id Domini est accipiendum, qui potestatem habet vitæ necisque nostræ. Frontonius sciebat Bonitatem diuinam esse tantam, ut de ea nulli sit diffidendum. Quod vtinam scirent omnes; non tam multi malis se artibus alerent, non furtis digitos, non rapinis manus contaminarent; non fraudibus, non mendacijs, non periurijs pecuniam facerent; non se turpi quæstu alerent; non venderent pudicitiam; non interuerterent testamenta; non spoliarent in siluis & crumena, & vita viatores; non traderent Iudæis, conuulnerandam, non ipsi cacodæmoni porrigerent contumelijs sædandam SS. Eucharistiam: non tantopere laborarent,

Psal. 90. 1.

Matth. 4.

Ludouicus
Blou. in. Ap-
pendice Mo-
nilis spirit.